

La începutul anilor '50, în Italia, suporterii tuturor echipelor au început să se organizeze în cluburi, să-și urmeze favoriții în deplasări într-un număr din ce în ce mai mare și să promoveze diverse inițiative de la cele aniversare la cele coregrafice (chiar dacă acestea erau într-un stadiu de pionerat). În ciuda faptului că lipsesc dovezile scrise, conceptul de "suporter" există încă din epoca Olimpiadelor din Grecia antică. Însa cu trecerea timpului s-a modificat modul de susținere a "culorilor" echipe iubite, dar nu în totalitate (s-au păstrat ideile de bază, cum ar fi încurajarea prin intermediul vocii, a utilizării steagurilor și mesajelor).

Odată cu "explozia" fenomenului fotbalistic în Italia (în perioada ce a urmat războiului) se înregistrează și o creștere rapidă a numărului cluburilor în care se organizau tifosi. În anii '60 se vor constitui primele structuri și asociații de suporteri, purtând numele de "centre de coordonare". În afara de acestea sunt înființate cluburi ce reuneau suporterii cei mai activi și mai bine organizați, cum ar fi "Fedelissimi", denumire preluată de nenumărate tifoserii.

Argentinianul Helenio Herrera, antrenorul celor de la - Internazionale Milano a fost cel care a dat impulsul creării unei coordonări a tuturor suporterilor interisti. Istoria suporterilor organizați în Italia începe cu aceste cuvinte: "Președinte Moratti, nu înțeleg de ce noi nu avem suporteri atunci când jucăm în deplasare". În urma acestei idei, se formează primul grup - "Moschettieri neroazzurri" (Muschetarii negri-albaștri) ai căror membri erau dispuși să meargă în marea parte a deplasărilor, făcând sacrificii pentru a suporta cheltuielile necesare. De atunci au trecut peste 30 ani și acest fenomen al suporterilor organizați a devenit unul dintre cele mai importante forme de agregare socială.

ANII '70: APARIȚIA ULTRASILOR

Odată cu sfârșitul anilor '60 și începutul anilor '70, în Italia apar primele nuclee de ultra' formate din grupuri de susținători (având vârste cuprinse între 15-20 ani) ce se diferențiază categoric de modelul "clasic", adult, al spectatorului de fotbal. Ei ocupă acele sectoare ale stadioanelor pentru care cluburile făceau campanii speciale de abonamente cu preturi reduse..

Ultrasii manifesta o serie de caracteristici ce ilustreaza un fenomen original in fotbalul italian: de la sensul de identificare cu propriul "teritoriu" - acel sector de peluza delimitat de unu sau mai multe steaguri (bannere) cu numele si simbolul grupului -, la infatisarea paramilitara preluata de la organizatiile politice extremiste (la moda in acele vremuri): eskimo (mascarea fetei intr-un fel sau altul), haine militare purtand insemne ale propriei echipe, la care se adauga si fularul in culorile acesteia...

Dar ultrasii se disting inainte de toate prin adoptarea de elemente inovatoare, pe care le vor utiliza in incercarea lor de a-si sustine echipa.

De la grupurile braziliene de suporteri - "torcidas" – au fost "imprumutate" tobele; de la supporterii englezi provine "sciarpata" (fularele sunt ridicare deasupra capului in acelasi timp de toti supporterii creand astfel efectul vizual al valurilor marii), si tot de la englezi ultrasii au preluat incurajarea prin cantece (aceasta avea atat rolul de a sustine echipa favorita cat si rolul de a intimida intr-o maniera obsesiva adversarii).

Supporterul ajunge sa fie considerat parte componenta a strategiei folosite pentru castigarea unei partide, fiind considerat "al 12 jucator".

Devine o obisnuinta utilizarea de articole pirotecnice (artificii, petarde, torte si fumigene de diferite culori) menite sa dea o vivacitate suplimentara peluzelor. Asa apare si notiunea de "coregrafie a peluzei", o practica absolut originala ce va creste treptat odata cu dezvoltarea grupurilor ultras.

Fantezia acestora a dat nastere unor spectacole si scenografii pe o scara larga, de mare impact, multicolore, uneori fantasmagorice. Galeria echipei Genoa, pozitionata in Gradinata Nord a stadionului Marassi, a reusit sa atraga atentia cotidianului francez "Le Monde" prin show-urile deosebite pe care le-a realizat, asa cum ultrasii Fiorentinei din Peluza Fiesole au creat o coregrafie extraordinara ce reprezenta in detaliu monumente ale orasului Firenze.

Grupul ultras cel mai vechi, fondat in 1968, este Fossa dei Leoni (Milan), nume ce apartinea terenului de antrenament al jucatorilor milanezi; insa, la Torino inca din 1951 aparuse clubul "Fedelissimi Granata" care este si acum prezent in Peluza Maratona intre gruparile de suporteri torinezi.

In 1969 este infiintat grupul "Ultras Tito Cucchiaroni" (Sampdoria) – ei fiind primii care au utilizat denumirea de "ULTRAS". Urmatorii, in ordinea aparitiei - tot in 1969 - sunt ultrasii lui Inter - "Boys S.A.N." (Squadre d'Azione Neroazzurra).

In anii '70 se asista la un proces de agregare a nenumaratelor grupuri de mici dimensiuni formate din tineri ce populau deja peluzele echipelor mari, proces ce a dus la aparitia unor grupuri ultras. Astfel iau nastere:

- 1971 "Brigate Gialloblò" (Hellas Verona)
- 1971 "Viola Club Vieuxseux" (numele unei pietre din Firenze, loc in care se strangeau suporteri ai Fiorentinei)
- 1972 "Ultrà" (Napoli)
- 1973 "Brigate Rossonere" (Milan)
- 1973 "Fossa dei Grifoni" (Genoa)
- 1973 "Ultrà Granata" (Torino)
- 1974 "Forever Ultrà" (Bologna)
- 1975 "Fighters" (Juventus)

- 1976 "Brigate Neroazzurre" (Atalanta)
- 1977 "Eagles' Supporters" (Lazio)
- 1977 "Commando Ultrà Curva Sud" (Roma)

Dupa cum se poate observa, majoritatea galeriilor formate in aceasta perioada au aparut in nordul Italiei. Daca se exclud Napoli, Bari, Catanzaro si Cagliari putem spune ca in anii '70 nu existau in Sud alte orase "afectate" de Miscarea Ultra' (la Palermo, Catania, Taranto, Foggia sau Cosenza aceasta miscare a luat amploare abia in anii '80).

Componentii acestor grupuri de ultrasi au facut parte initial din cluburile de suporteri, insa ei s-au distantat din cauza mentalitatii diferite ce ducea inevitabil la neintelegeri. Membrii "Boys S.A.N." au ca origine "Inter Club Fossati", iar cei din "Ultrà Granata" sunt ultrasii desprinsi din "Fedelissimi". Altii provin din grupulete ce au "trait" doar cateva luni – pentru ca apoi s-au desfiintat sau au fost unificate sub o noua titulatura: baietii din "Forever Ultrà" (Bologna) sunt urmasii celor din "Brigate Rossoblu"; cei din "Fighters" veneau din "Panthers Juve"; "Commando Ultrà Curva Sud" (Roma) era creat prin uniunea dintre "Boys", "Guerriglieri Giallorossi", "Fossa dei Lupi", "Brigate Giallorosse" si "Pantere".

La baza infiintarii unor grupuri ultras a stat cartierul din care proveneau majoritatea membrilor, sau locul in care acestia obisnuiau sa se intalneasca: un bar, o sala de jocuri, o piata. Spre exemplu, nucleul ultrasilor sampdorieni provenea din cartierul Sestri Ponente, din care faceau parte marea majoritate.

O parte dintre tineri erau adeptii unor "grupuri politice extremiste" ale caror caracteristici (cum ar fi sensul de camaraderie si conflictualitate) reprezentau un punct de atractie pentru multi. O alta particularitate a ultrasilor era data de ideea de teritorialitate, astfel incat peluzele vor fi abandonate de cluburile de suporteri asa-zisi "normali" pentru a lasa locul steagurilor de gard ale ultrasilor. Acestea aveau diverse simboluri distinctive, de la capete de animale salbatice (in special lei, pantere, tigri), embleme ale pirateriei (Jolly Rogers, "capul" de schelet) pana la arme si elemente cu o conotatie violenta (chipul Micutului Alex, personaj principal al filmului "Portocala Mecanica", de Stanley Kubrick).

In primii ani ai miscarii ultras, simbolurile politice propriu zise (cruci celtice, portrete ale lui Che Guevara) sau insemnele care faceau referire la drogurile usoare (marijuana) erau rar intalnite.

La inceput, cotizatiile erau o modalitate de finantare a activitatilor de grup iar fiecare membru avea scopuri precise: organizarea deplasarilor, cumpararea de material necesar (panza, tobe, bete de steaguri, cutii cu vopsea).

Acest tip complex de organizare si participare la un eveniment sportiv al ultrasilor se diferentia de cel englezesc, caracterizat doar prin spontaneitatea suporterilor (incidentele erau un punct forte al acestora).

Odata cu aparitia ultrasilor, comportamentul publicului se va schimba.

Incepand cu 1974, cazurile de ciocniri intre factiuni diferite de ultrasi vor fi tot mai frecvente. In luna martie a acelui an, cu ocazia meciurilor Torino-Sampdoria si Roma-Lazio, spectatorii furiosi au aruncat cu obiecte contondente, provocand lupte dure in tribune. Dupa interventia politiei prin lansarea de gaze lacrimogene, "razboiul" va continua in afara stadionului (rezultatul: raniti, autobuze distruse, masini rasturnate...).

Motivele acestor incidente au la baza rivalitatile traditionale (des intalnite la meciurile intre echipe ale aceluiasi oras sau din regiuni apropiate) sau orientarea politica ale galeriilor (de exemplu, ura dintre ultrasii Vicenzei - "Red-White Panthers" -, de stanga, si cei fascisti din "Brigate Gialloblù" Verona).

Aceste violente se desfasoara, inasa, intr-un sfera teritoriala restransa (stadionul si zonele adiacente acestuia). Actiunile ultrasilor se manifesta sub diverse forme. Una dintre acestea, care a fost imprumutata de la englezi, purta numele de "holding the end" (ocuparea peluzei): daca tifoseria oaspete este compacta poate incerca acapararea teritoriului adversarului prin patrunderea in sectorul de stadion rezervat ultrasilor locali si, implicit, furarea steagurilor si a bannerelor. Acestea vor fi folosite pe post de "trofee".

Spectatorii mai in varsta, obisnuiti sa se aseze pe locurile din peluze, nu aveau o vizibilitate prea buna deoarece ultrasii urmau meciurile in picioare iar episoadele de o reala gravitate nu au intarziat sa apara: o persoana injunghiata in Lazio-Napoli; scena s-a repetat in Milan-Juventus (1975). In timpul partidei Atalanta-Torino (1977), ultrasii intra in contact direct, lovindu-se cu tevi si bate. In derby-ul INTER-Milan, se asista la o lupta intre ultrasii din "Boys S.A.N." si cei din "Brigate Rossonere", cutitele fiind folosite de ambele parti.

Anul urmator, la Vicenza-Verona, cele doua galerii se infrunta intr-o maniera la fel de violenta, lasand in urma foarte multi raniti. La derby-ul Romei (28 octombrie 1979) un supporter lazial, Vincenzo Paparelli, este lovit in ochi de o torta lansata, din peluza rivalilor (Curva Sud), de catre un ultras roman apartinand gruparii Fedayn, murind la putine minute dupa aceea.

In aceeasi duminica, au loc grave incidente la Ascoli (Ascoli-Bologna, 7 raniti), Milano (Inter-Milan, 18 raniti) si Brescia (Brescia-Como). Tragedia de la Roma, agravata de climatul de violenta ce se manifesta pe multe alte stadioane a avut rolul de a inspaimanta opinia publica.

Pentru prima data in Italia comportamentul violent al suporterilor ajunge pe prima pagina a ziarelor. Sunt luate masuri drastice de represiune: timp de cateva luni a fost interzisa introducerea in stadioane a betelor de steaguri, a tobelor si a bannerelor cu denumiri ciudate.

ANII '80

În acest deceniu, asistăm la o creștere progresivă și constantă a grupurilor ultras, în a căror componentă se află sute (în unele cazuri chiar mii) de membrii. Fenomenul se transferă și în Sudul Italiei, în timp ce, în alte orașe din Nord și Centru, grupurile deja existente se întăresc ulterior.

Asa cum era de așteptat, mișcarea ultras a luat amploare și în categoriile inferioare, astfel încât spre sfârșitul deceniului fiecare echipă (de la Serie A până la Serie C/2) avea una sau mai multe facțiuni organizate de suporterii.

Această multiplicare a grupurilor ultras duce la formarea unei adevărate rețele de prietenii și rivalități în întreaga Italie.

Între coalițiile cele mai solide în acei ani, amintim Roma-Atalanta-Juventus, Sampdoria-Fiorentina-Inter, Lazio-Bari-Torino, Milan-Genoa-Bologna. Curios este că, acum, aceste raporturi (într-un timp de cordialitate) s-au deteriorat (transformându-se chiar în rivalități) și au fost substituie de alte alianțe.

În orice caz, la începutul anilor '80 incidentele vor avea loc nu numai pe stadioane (sau locurile imediat apropiate acestora) dar și în zone ceva mai îndepărtate (sunt atacate centrele orașelor, garile...).

În 1982 Italia va triumfa în Spania, la Campionatul Mondial. Finala disputată împotriva Germaniei s-a jucat la Madrid în fața a peste 100.000 spectatori, majoritatea dintre ei fiind italieni. În tribune au fost prezente numeroase steaguri și bannere cu inscripții ale multor grupuri ultras. Acest an a intrat în istorie ca fiind unicul moment de agregare al ultrasilor italieni la nivel național.

Imaginea peisajului ultras italian este considerat un model continental, dând naștere unui fenomen ce va atinge întreaga Europă. Ultrasii latini (admitând influențele englezești) se țin a fi superiori, la multe capitole, hooliganilor nordici.

Tot în anii '80, echipele s-au bucurat de prezența în deplasări a unui număr considerabil de ultrasi, comparabil cu ceea ce petrecea în trecut.

"Deplasarea" devine un moment fundamental în viața unui ultras, ținând cont de faptul că doar suporterii cei mai fideli și mai fanatici își asumă riscurile pe care le comportă aceasta.

Deplasările reprezintă modul ideal de selecționare a grupului dar și de descoperire a felului în care fiecare membru își manifestă atașamentul față de acesta.

A merge într-o deplasare, pe unele din stadioanele "periculoase", fără a aduce propriul banner, este o dezonoare pentru respectivul grup ultras. În schimb capturarea însemnelor suporterilor adversi reprezintă victoria supremă.

Pentru a putea face față numărului mare de ultrasi dornici să vină în deplasări, Caile Ferate vor pune la dispoziție acestora așa numitele "trenuri speciale".

Spectacolele organizate de ultrasi implică mii de persoane și necesită folosirea unor materiale speciale a căror achiziționare costă enorm iar întrecerea la nivel de originalitate este acerbă. În timp ce ultrasii sampdorieni desfășoară un steag de 90x32 metri, romanistii distribuie publicului 10.000 plăcuțe galben-roșii; torinezii acoperă Peluza Maratona cu fasii de panza albe și visinii, iar napoletanii aruncă în teren mii de role de hartie.

Veniturile încasate în urma vânzării de tricouri, adevize și alte produse ultras nu mai sunt îndeajuns, motiv pentru care unele grupuri cer ajutorul conducerii cluburilor de fotbal, cu toate

ca acest lucru nu va fi recunoscut de nimeni. Alții recurg la alte stratageme cum ar fi atragerea sponsorilor externi (steagul veronezilor din "Brigate Gialloblù" purta însemnul Canon, interistilor din "Boys S.A.N." sunt sponsorizati în realizarea unei coregrafii enorme de bursa Cattel, etc.).

Violenta se va raspândi treptat, utilizarea cutitelor ca arma de lupta devenind o obișnuită (mai ales la Milano și Roma), pe când ultrasii atalantini sunt faimosi pentru duritatea și turbulenta de care au dat dovada de-a lungul timpului prin prisma faptului ca erau gata să-și folosească întotdeauna numai pumnii și picioarele.

Partida Triestina-Udinese (Cupa Italiei, februarie '84) se va termina cu ciocniri grave; un tânăr triestin, Stefano Furlan, este lovit în cap în mod repetat cu bastoanele de către agenții de poliție, intrând în coma și murind a doua zi.

Opt luni mai târziu, la sfârșitul meciului Milan-Cremonese, Marco Fonghessi este înjunghiat mortal de către Giovanni Centrone, în vârstă de 18 ani.

În unele cazuri, prietenii dintre galerii se demonstrează a fi independente de factorii politici, adică ultrasii cu o orientare de stânga s-au înfrățit cu cei având o orientare politică de dreapta (exemple: Fiorentina-Verona, Udinese-Bologna etc.).

În această perioadă, se semnalează consumul de substanțe stupefiante în interiorul stadioanelor. În timp ce toxicomanii obișnuiți, întâlniți în anii '70, dispar din peluze din cauza controalelor din ce în ce mai severe, numărul fumătorilor de cannabis va crește simțitor. Simbologia ultră se transformă radical prin reprezentarea frunzelor de marijuana pe steagurile de gard (bannere).

Apariția la Cosenza a grupului "Nuclei Sconvolti" (nume ce face referire, într-un fel, la consumul de droguri) are incredibil succes în toată Italia, și această denumire originală va fi preluată de numeroase grupuri.

La jumătatea anilor '80, miscarea ultră italiană era deja pe val, în sensul că, multe grupuri care conțau pe un număr impresionant de membri ("Fossa dei Leoni", spre exemplu, în sezonul 1987-88 înregistra 15.000 abonati). Aceste grupuri vor avea raporturi mai mult sau mai puțin stabile cu societățile sportive (cluburile de fotbal), fiecare dintre aceste grupuri fiind structurate după criteriile ierarhice, iar din peluze vor dispărea cluburile de simpli spectatori.

Gennaro Montuori "Palummella", liderul grupului "Commando Ultrà Curva B", desfășura importante activități politice și avea ca scop preluarea conducerea echipei Napoli. Trebuie menționat faptul că acest grup era singurul ce deținea un post de televiziune cu tematica ultras. Imaginatia ultrasilor nu are margini, așa că, s-au inventat o serie întreagă de mesaje ironice, cântece și scandări ofensive adresate rivalilor cu intenția de a-i provoca și umilia.

Anii '90 - MARILE SCHIMBARI ALE FENOMENULUI ULTRA'

În anii '90, criza de identitate în care se găsea miscarea ultras, duce la profunde schimbări în cadrul acesteia.

Multe dintre valorile principale, ce stăteau la baza existenței ultras în trecut, sunt percepute într-o manieră diferită, mai slabă, de către noile generații și asta pentru că, a fi "ultras" devine "la moda".

După 30 ani de istorie, ultrasii sunt parte integrantă în lumea fotbalului, sunt influenți și de neînlocuit, având chiar un rol determinant în strategiile de viitor ale echipelor de club (în înlăturarea antrenorilor sau achiziționarea de jucători).

Sefii-ultras, cum ar fi napoletanul Palummella, se transformă în personaje faimoase iar ultrasii se vor afla tot timpul în centrul atenției (și la bine și la rău). Cantecele lansate de aceștia vor fi preluate de transmisiunile tv de mare audiență dar vor fi folosite și în marșurile de propagandă electorală.

A doua jumătate a anilor '90 este marcată, în mod fatal, de uciderea suporterului genovez Vincenzo Spagnolo (ianuarie 1995). Acest episod devastator va pune la grea încercare însăși viața a miscării ultras, lovit deja de un lent proces de înlocuire generatională - de la împartirea peluzelor în mici secțiuni și apariția așa-zisilor "cani sciolti" (= suporterii peluzelor lipsiți de mentalitate) până la desființarea unor mari grupuri ultras (cu tradiție) care până în acel moment reprezentau un punct de reper pentru galeriile din care făceau parte.

Cu ocazia întrunirii ultras de la Genova, în urma careia toate competițiile italiene de fotbal se opresc, este emis un comunicat intitulat "basta lame, basta infami" (= fără cutite, fără criminali) și inspirat din mentalitatea conservatoare a ultrasilor atalantini. Această "regulă" ar fi trebuit să schimbe oarecum modalitatea de confruntare (luptă) între galerii dar, cum era de așteptat, în anii următori nu a fost respectată în întregime de noua generație (lipsită de o mentalitate sănătoasă și prea puțin dispusă să se conformeze ierarhiilor și legilor nescrise ce s-au consolidat în cadrul grupurilor ultras încă de la începutul anilor '90).

Cele mai sus menționate constituie cu adevărat o problemă spinoasă. Oricum, constientizarea unui asemenea pericol, în speță, "stingerea" fenomenului ultras (sau, mai corect spus, o redimensionare a acestuia) provocată de înăsprirea violenței pe stadioane, de conflictualitatea crescândă cu "fortele de ordine" (în lumea ultras, acestea sunt numite, printr-un joc de cuvinte, "fortele de dezordine"), de inovațiile tehnologiei moderne (televiziunile digitale, "pay-tv" sau "pay per view") și de dispozițiile restrictive (cu precădere - "legea interdicției accesului pe stadioane" sau interzicerea comercializării biletelor pentru suporterii veniți în deplasări).

"Brigate Gialloblù" (Verona) și "Fossa dei Grifoni" (Genoa), grupuri de referință în Italia, s-au desființat. Justificarea acestora a fost: "Nu ne mai putem identifica cu noile generații de ultrasi", lucru ce a generat o adevărată ruptură generatională, fapt concretizat prin dispariția unui grup "istoric" - C.U.C.S. ("Commando Ultras Curva Sud" Roma) și prin abdicarea altuia - "Viking-Nab" sau chiar prin "absorbția" tuturor grupurilor din Peluza Sud Torino de către unul cu o mai mare putere de influență "Fighters 1977 Black & White".

Această perioadă de stagnare, deloc specifică fenomenului ultras, s-a prelungit până în zilele noastre.

Grupul romanist "ASR Ultras", lansează pe adresa lor de internet un manifest împotriva "fotbalului modern", atrăgând adevărată rupătură generatională, fapt concretizat prin dispariția unui grup "istoric" - C.U.C.S. ("Commando Ultras Curva Sud" Roma) și prin abdicarea altuia - "Viking-Nab" sau chiar prin "absorbția" tuturor grupurilor din Peluza Sud Torino de către unul cu o mai mare putere de influență "Fighters 1977 Black & White".

Această perioadă de stagnare, deloc specifică fenomenului ultras, s-a prelungit până în zilele noastre.

Grupul romanist "ASR Ultras", lansează pe adresa lor de internet un manifest împotriva "fotbalului modern", atrăgând adevărată rupătură generatională, fapt concretizat prin dispariția unui grup "istoric" - C.U.C.S. ("Commando Ultras Curva Sud" Roma) și prin abdicarea altuia - "Viking-Nab" sau chiar prin "absorbția" tuturor grupurilor din Peluza Sud Torino de către unul cu o mai mare putere de influență "Fighters 1977 Black & White".

Coreografiile spectaculoase, originale dar tot mai costisitoare, reprezintă punctul de atracție al

meciurilor importante, deoarece, in conceptia unui ultras, scenografiile nu pot si nu trebuie sa lipseasca de la astfel de evenimente.

In restul tarilor europene, conceptul de megacoregrafie este foarte apreciat (imitat chiar), astfel ca vor aparea magazine specializate in producerea si vanzarea de materiale coregrafice.

Tot in anii '90, au loc modificari in ceea ce priveste aspectul exterior al peluzelor, multe galerii adoptand stilul britanic atat de familiar celor din "Brigate Gialloblù" Verona.

Legat de acest lucru, trebuie spus ca in Italia exista o contradictie intre adeptii stilului "clasic" italian si simpatizantii celui englezesc. Unii au incercat sa imbine celor doua stiluri.

Din punct de vedere al relatiilor intre grupurile ultras, se evidentiaza o criza a infratirilor. Multe raporturi de amicitie, consolidate in timp, se destrama. Nu lipsesc si exceptiile, ca in cazul prietenii profunde dintre Inter-Lazio, Genoa-Torino sau Reggina-Bari.

Contra abuzurilor si a represiunii, ultrasii isi fac mereu simtita prezenta sub diverse forme. Una dintre acestea este impartirea, in peluze si nu numai, a revistelor sau a brosurilor de ei realizate. O alta ar fi cea "virtuala", nenumarate grupuri (mai mari sau mai mici) dispun de un site de internet prin intermediul caruia isi informeaza abonatii si vizitatorii, in mod continuu.

In noul mileniu, nu exista inca un "front comun" care sa tina piept problematicilor ce nu inceteaza sa apara, dar din fericire, pot fi remarcate unele semnale de unitate al celui mai longeviv dintre fenomenele de agregare sociala... FENOMENUL ULTRA' !

text elaborat de www.supertifo.it si tradus de <http://romanianultras.tifonet.it/>